

Per primera vegada una de les nostres trobades europees té lloc a Berlín. Berlín: una ciutat caracteritzada per les més grans diversitats; una ciutat orientada cap al futur, però que també busca integrar la memòria d'un passat dolorós; una ciutat la població de la qual ha demostrat que no es deixa desencoratjar per les situacions difícils.

Tot i ser una minoria, els cristians busquen viure-hi l'Evangeli. De diverses procedències confessionals, el seu testimoni comú i el seu compromís ecumènic no són una opció sinó una necessitat vital. Moltes parròquies són llocs de solidaritat en què els pobres troben un lloc d'acolliment.

La primera visita d'un germà de Taizé a Berlín es remunta al 1955. Des que, el 1961, es va construir el mur que dividia la ciutat en dues parts, els germans van multiplicar les seves visites a Berlin-Est. Durant els anys vuitanta s'hi van formar nombrosos grups de pregària. El germà Roger hi va anar el 1986 en una etapa del "pelegrinatge de confiança". Va haver de demanar permís a les autoritats comunistes per poder celebrar una pregària, que va tenir lloc simultàniament en dues grans esglésies, catòlica i protestant, i va reunir sis mil joves de l'Alemanya de l'Est. El permís va ser atorgat amb la condició que no hi assistissin participants de l'Oest. Aquesta època ja ha passat i Berlín és un símbol per a tots els que arreu del món intenten superar els murs de separació i sembrar la confiança.

Carta de Taizé

CA

CARTA 2012

Cap a una nova solidaritat

Per tal que una nova solidaritat entre les persones es difongui a tots els nivells, a les famílies, a les comunitats, a les ciutats i als pobles, entre els països i els continents, cal prendre decisions coratjoses.¹

Som conscients dels perills i dels sofriments que afligeixen la humanitat i el planeta, i per això no voldríem abandonar-nos a la por i a la resignació.²

Tanmateix, la preciosa esperança humana està sempre amenaçada pel desencís. Les dificultats econòmiques cada cop més pesants, la complexitat sovint aclaparadora de les

societats, la impotència davant de les catàstrofes naturals, tendeixen a ofegar els brots d'esperança.³

Per crear noves solidaritats, no ha arribat ja el moment d'aprofundir en les fonts de la confiança?

Cap ésser humà, cap societat, no pot viure sense confiança.

Les ferides d'una confiança traïda deixen senyals profunds.

La confiança no és una ingenuïtat cega, no és una paraula fàcil, sinó que prové d'una elecció, és el fruit d'un combat interior. Cada dia estem cridats a refer el camí des de la inquietud cap a la confiança.

CONFIANÇA ENTRE LES PERSONES

L'obertura de camins de confiança és una urgència: malgrat les comunicacions cada cop més fàcils, les nostres societats humanes estan més tancades i parcel·lades.

Existeixen murs no només entre pobles i continents, també al nostre voltant i fins i tot en el cor humà. Pensem en els prejudicis entre pobles diferents. Pensem en els immigrants tan propers i, tanmateix, sovint tan llunyans. Entre

- ¹ La solidaritat humana ha estat sempre necessària i cal que sigui renovada constantment, rejuenida mitjançant noves expressions. Avui, potser com mai a la història, és vital que les generacions joves es preparin per a un repartiment més equitatiu dels recursos de la terra, per a una distribució més justa de les riqueses, entre continents i a l'interior de cada país.
- ² És possible un impuls cap a una nova solidaritat. Es nodreix de la convicció que la història del món no està predeterminada. Recordem alguns exemples: després de la Segona Guerra Mundial, un grupet de responsables polítics va creure, contra tota esperança, en la reconciliació i va començar a construir amb coratge una Europa solidària; una revolució pacífica va poder modificar profundament la situació de les Filipines el 1986; el gran moviment popular polonès Solidarnosc, sense violència, va obrir una via de llibertat per a diversos països europeus; la caiguda del mur de Berlín el 1989 era inimaginable pocs anys abans que succeís; a la mateixa època, alguns països d'Amèrica llatina van iniciar el camí de la democràcia i van encetar un desenvolupament econòmic que no havien conegut abans, del qual s'espera que els més pobres puguin beneficiar-se sense dilacions; la fi de l'apartheid a Sudàfrica i la mà estesa de Nelson Mandela han donat lloc a una reconciliació inesperada; recentment hem vist la fi de les violències polítiques a Irlanda i al País Basc.

- ³ Les sacsejades de l'economia mundial ens interpel·len. Els equilibris geopolítics canvien. Les desigualtats augmenten. Les seguretats d'ahir no se sostenen avui. Potser aquest és un motiu per preguntar-nos per les opcions que hem de prendre en la nostra vida?

les religions es dona una ignorància recíproca i els mateixos cristians estan separats en múltiples confessions.

La pau mundial comença en els cors.

Per ser solidaris, anem cap a l'altre, fins i tot amb les mans buides, escoltem, intentem comprendre aquell o aquella que no pensa com nosaltres... i una situació bloquejada pot començar a transformar-se.

Procurem estar atents als més febles, als que no troben feina... La nostra atenció cap als més pobres es pot demostrar amb un compromís social. Es tracta, més en profunditat, d'una actitud d'obertura cap a tothom: en certa manera, també els nostres familiars són pobres que ens necessiten.⁴

Davant de la pobresa i de les injustícies, alguns han estat emportats per a la revolta o fins i tot han estat temptats per la violència cega. La violència no pot ser un mitjà de canviar les societats.⁵ Però escoltem els joves que expressen la seva indignació per entendre'n les raons fonamentals.⁶

L'impuls cap a una nova solidaritat s'alimenta amb conviccions arrelades: la necessitat de compartir n'és una. És un imperatiu que pot unir els creients de religions diferents i també els creients i els no creients.⁷

CONFIANÇA EN DÉU

La solidaritat humana podria trobar un fonament sòlid en Déu; això no obstant, la confiança en Déu es posa sovint en qüestió. Molts creients experimenten aquesta dificultat en els seus llocs de treball o d'estudi, de vegades en la pròpia família.

Són molts els que no poden creure en un Déu que els estimi personalment. Molts també els que, amb gran honestedat, es fan aquesta pregunta: com puc saber si tinc fe?

⁴ La pobresa no té a veure només amb l'existència material. Pot ser falta d'amics, falta de sentit en la vida, impossibilitat d'accés a riqueses com la poesia, la música, l'art, tot allò que obre a la bellesa de la creació.

⁵ El 1989 a l'Alemanya de l'Est, pels volts de la caiguda del mur de Berlín, els organitzadors de les manifestacions als carrers procuraven que tothom portés una espelma encesa: amb una mà calia sostenir l'espelma, amb l'altra protegir-la del vent i així no quedava cap mà lliure per cometre cap violència.

⁶ Alguns joves compromesos a Madrid amb el moviment dels indignats m'han escrit: "No sabem què pot passar si la situació no millora. Hi ha molta gent a l'atur, que perd el seu habitatge i els seus drets fonamentals, massa confusió i ràbia a causa d'un sistema legal, econòmic i social injust, una falsa democràcia que no garanteix els drets, inscrits a la nostra constitució, a un habitatge digne, a la integritat física i psíquica... Ens heu preguntat què pot fer Taizé per nosaltres. Vet aquí la nostra resposta: podeu fer el que ja feu, ensenyar-nos a mantenir la pau interior. De vosaltres esperem la vostra pregària i l'afecte que ens heu mostrat. Podeu també facilitar informació als joves que comparteixen les mateixes preocupacions que nosaltres."

⁷ Entendre, per exemple, que els països occidentals no estan tan cridats a la generositat humanitària respecte de l'Àfrica com enfrontats a l'obligació de fer justícia a aquest continent. Passa el mateix respecte d'altres països, com ara Haití, amb una població tan digna i tan autènticament creient, que és un dels països més maltractats i humiliats de la història.

La fe es presenta avui com un risc, el risc de la confiança.

En primer lloc, no es tracta de l'adhesió a unes veritats, sinó d'una relació amb Déu.⁸ La fe ens crida a girar-nos cap a la llum de Déu.

La fe en Déu, en comptes de fer-nos servils o d'ofegar el desenvolupament de la persona,⁹ ens fa lliures: lliures de la por, lliures per dur una vida al servei d'aquells que Déu ens confia.¹⁰

Com més gran es fa la confiança en Déu, més s'eixampla el cor a tot el que és humà, a tot arreu del món, en totes les cultures. Es torna sensible també a les ciències i les tècniques que permeten alleugerir els sofriments i desenvolupar les societats.

Déu, com el sol, és massa enlluernador per mirar-lo fit a fit. Jesús deixa transparentar la llum de Déu. Tota la Bíblia ens condueix cap a aquesta confiança: el Déu absolutament transcendent entra en la nostra realitat humana i ve a parlar-nos en un llenguatge accessible.

Quina és l'especificitat de la fe cristiana? La persona de Jesús, i una relació vivent amb ell. Mai no arribarem a entendre-ho prou.

EL CRIST DE COMUNIÓ

Tots som pelegrins, cercadors de la veritat. Creure en Crist no significa tenir la veritat, sinó deixar-se prendre per ell, que és la veritat, i caminar cap a la seva revelació plena.

Vet aquí el que és i serà la gran novetat, sorprenent: Jesús ha transmès la llum de Déu mitjançant una vida del tot simple. La vida divina el feia encara més humà.¹¹ Expressant-se plenament en la simplicitat d'una vida humana,

⁸ Diverses vegades, el papa Benet XVI ha subratllat que una relació personal amb Déu és el fonament de la fe; per exemple quan escriu: "No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva." (Benet XVI, *Deus caritas est*, Introducció, núm. 1).

⁹ La nostra fe ha de ser purificada constantment de projeccions, de pors, de vegades mitjançant un combat interior que enfronta el dubte i la confiança. La intel·ligència participa d'aquest combat i no se satisfà amb simples repeticions. Així, avui, molts joves no s'accontenten tenint com a referència les tradicions de l'Església; per a ells, per estimular la confiança de la fe, són indispensables una adhesió i una convicció personals.

¹⁰ En comentar les paraules de l'apòstol Pau: "Jo, que no era esclau de ningú, m'he fet esclau de tots" (1 Corintis 9,19), Martí Luter va escriure: "El cristià és un home lliure, amo de totes les coses; no està sotmès a ningú. El cristià és un servidor ple d'obediència, que se sotmet a tots" (Luter, *Sobre la llibertat del cristià*).

¹¹ Jesús no era pas un gran asceta. Feia miracles, sobretot guaricions, però al moment decisiu en què hauria calgut provar que era l'enviat de Déu, a la creu, s'esdevingué el silenci de Déu, un silenci que va acceptar de compartir amb tots els que sofreixen. Els deixebles amb prou feines havien pogut entendre que Jesús era un messiès pobre. Esperaven potser que canviés les condicions socials o polítiques del moment, no comprenien que havia vingut sobretot a arrencar el mal des de l'arrel.

Déu renova la seva confiança en la humanitat i ens permet de creure en l'home. Des d'aleshores, ja no podem desesperar del món ni de nosaltres mateixos.

Acceptant una mort violenta sense respondre amb la violència, Jesús va dur l'amor de Déu allí on només hi havia odi.¹² A la creu, va rebutjar el fatalisme i la passivitat. Va estimar fins a l'extrem i, malgrat el caràcter absurd i incomprendible del sofriment, va conservar la confiança que Déu és més gran que el mal i que la mort no tindrà l'última paraula. Paradoxalment, el seu sofriment a la creu va esdevenir el signe del seu amor infinit.¹³

I Déu l'ha ressuscitat. El Crist no pertany només al passat, és present per a nosaltres dia rere dia. Ens comunica l'Esperit Sant que ens fa viure de la vida de Déu.

El centre de la nostra fe és el Ressuscitat, present enmig nostre, que té un lligam personal d'amor amb tothom. Mirar-lo, desvetlla una admiració i una comprensió més profunda de la nostra existència.

En la pregària, tot mirant la seva llum, la interioritzem a poc a poc. El misteri del Crist esdevé el misteri de la nostra vida. Les nostres contradiccions interiors, les nostres pors, potser no s'esvaeixen del tot. Però, per l'Esperit Sant, el Crist penetra allò que ens inquieta de nosaltres mateixos, fins al punt que les nostres foscos són il·luminades.¹⁴

¹² "Quan l'insultaven, no tornava l'insult; quan el turmentaven, no responia amb amenaces, sinó que confiava la seva causa al qui judica amb justícia." (1 Pere 2,23).

¹³ Sovint, el sofriment incomprendible dels innocents ens desconcerta. I el clam, la pregunta, que travessa la història humana ens arriba al cor: on és Déu? No tenim pas una resposta preparada, sinó que podem referir-nos al Crist, que ha vençut la mort i que ens acompanya en el sofriment.

¹⁴ La pregària és una mirada cap a la llum de Déu i també és escolta. Gràcies a les Escripures entenem que Déu és el que ens parla i el que de vegades ens interpel·la. I el Crist és alguna vegada per nosaltres el pobre que espera ser estimat i que ens diu: "Mira, sóc a la porta i truco." (Apocalipsi 3,20).

La pregària ens porta al mateix temps cap a Déu i cap al món.

Com Maria Magdalena que, al matí de Pasqua, va veure el Crist vivent, som cridats a compartir aquesta bona nova amb els altres.¹⁵

La vocació de l'Església és reunir en la pau del Crist homes i dones i infants de totes les llengües, de tots els pobles, arreu del món. L'Església és el signe que l'Evangelí diu la veritat, és el Cos de Crist animat per l'Esperit Sant. Fa present el "Crist de comunió".¹⁶

Quan l'Església escolta,¹⁷ guareix, reconcilia incansablement, mostra el més lluminós que té d'ella mateixa, una comunió d'amor, de compassió, de consolació, reflex nítid del Crist ressuscitat. Mai distant, mai a la defensiva, alliberada de severitats, pot irradiar la confiança humil de la fe fins i tot dins els nostres cors humans.¹⁸

PROCURAR SER "SAL DE LA TERRA"

El Crist de comunió no ha vingut per constituir els cristians com un grup aïllat i posat a part, sinó que els envia a servir a la humanitat com a ferment de confiança i de pau.¹⁹

¹⁵ Vegeu Joan 20, 11-18.

¹⁶ El "Crist de comunió" és una expressió del germà Roger. D'altra banda, el teòleg berlinès Dietrich Bonhoeffer va encunyar de molt jove, amb vint-i-un anys, l'expressió "el Crist existent com a comunitat". Va escriure que "mitjançant el Crist, la humanitat és realment reintegrada a la comunió en Déu." (Bonhoeffer, *Sanctorum communio*).

¹⁷ A l'Església, homes i dones que s'hi comprometessin podrien dur a terme un ministeri d'escolta. Hi ha laics capaços d'exercir aquesta escolta, complementària del ministeri de l'orde.

¹⁸ Germà Roger, *En tot la pau del cor*.

¹⁹ Si bé aquest servei implica anar contra corrent de tot allò que deshumanitza les nostres societats, es fa palès sobretot i sempre en un diàleg respectuós i constructiu amb les diverses cultures del món i de cada època. "El llevat no mostra la seva força fins que hom no l'acosta a la pasta, i no només quan s'hi acosta, sinó quan s'hi barreja i s'hi confon." (Sant Joan Crisòstom, *Homilia 46 sobre Mateu*).

Properes etapes del "pelegrinatge de confiança a través de la terra"

Amb un grup internacional de joves, el germà Alois anirà a Ginebra el divendres 2 de març del 2012 a visitar el Consell ecumènic de les Esglésies.

La 3ª trobada internacional de joves a Àfrica serà a Rwanda, a Kigali, del 14 al 18 de novembre del 2012.

La 35ª trobada europea de joves tindrà lloc del 28 de desembre al 2 de gener del 2013. El lloc serà anunciat a Berlín.

Amb alguns germans i joves de diferents continents, el germà Alois serà a Istanbul del 3 al 6 de gener del 2013, per celebrar l'Epifania amb el patriarca ecumènic de Constantinoble, Bartomeu I, i els cristians de la ciutat.

Missatges rebuts per a la trobada de Berlín:
Vegeu <http://www.taize.fr>

Una comunió visible entre cristians no és un objectiu en ell mateix, ans és un signe en la humanitat: “Vosaltres sou la sal de la terra.”²⁰

Per la seva creu i la seva resurrecció, el Crist ha instaurat una nova solidaritat entre tots els éssers humans. En ell la fragmentació de la humanitat en grups oposats ja ha estat superada, en ell tots constitueixen una sola família.²¹ La reconciliació amb Déu implica la reconciliació entre els homes.²²

Però si la sal perdia el gust... Hem de reconèixer que els cristians enfosquim sovint el missatge del Crist. De manera especial, com podem transmetre la pau si estem dividits entre nosaltres?

Som en un moment de la història en què que cal fer reviure aquest missatge d'amor i de pau. Serem capaços de

fer tot el possible perquè sigui alliberat de malentesos i resplandeixi en la seva simplicitat original?

Podrem, sense imposar res, caminar amb aquells que no comparteixen la nostra fe però que busquen de tot cor la veritat?²³

En la nostra recerca per crear noves solidaritats i per obrir camins de confiança hi ha dificultats, i n'hi haurà sempre. De vegades, semblarà que ens sobrepassin. Què farem llavors? La nostra resposta a les dificultats personals, i a les que sofriran d'altres, no és potser estimar-nos sempre més?

f. Alois

²⁰ Mateu 5,13.

²¹ El Crist diu: “I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.” (Joan 12,32). I l'apòstol Pau: “Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona.” (Gàlates 3,28).

²² Vegeu Efesis 2,14-18. El Crist ha destruït el mur de separació entre el poble de Déu i els altres, tothom té accés a Déu. La solidaritat no pot limitar-se a la família o a un poble, sobrepassa tots els particularismes.

²³ Per exemple, compartint inquietuds sobre preguntes com: Quin és el sentit de la meua existència? Què dóna una orientació a la meua vida? Quin objectiu unifica la meua existència?

2015: Trobada per a una nova solidaritat

Durant tres anys i mig, el nostre “pelegrinatge de confiança a través de la terra” buscarà com dur a la pràctica les crides d'aquesta carta a una nova solidaritat.

Una nova solidaritat que pot unir tots els qui són pelegrins de pau, pelegrins de la veritat, creients o no creients.

Tres anys i mig que permetran a joves de tots els continents mobilitzar les seves energies, reunir les seves esperances, les seves intuïcions i les seves experiències.

2012: Obrir camins de confiança entre els homes.

2013: Aprofundir les fonts de la confiança en Déu.

2014: Buscar la comunió visible de tots els qui estimen el Crist.

2015: Ser “sal de la terra”.

I, per reunir aquesta recerca i agafar impuls,

l'agost de 2015:

A Taizé, trobada per a una nova solidaritat

75è aniversari de la comunitat de Taizé
centenari del naixement del germà Roger

Per tal que el major nombre possible de joves sigui escoltat, aquesta trobada es prepararà amb encontres a cada continent.